

Barbara Pelczar

Pełnia

Tej nocy jesteśmy astronomami

Wypatrujemy gwiazdy nadziei

A tu pierwszy pojawił się księżyc

I nastąpiła pełnia

Pełnia ogarnęła nas

Wszystko poukładane

Rozdzielone symetrycznie serwetami stoły

Wiszące girlandy nad drzwiami

Przekładany z ręki do ręki opłatek

I ten wszechogarniający

Świąteczny klimat

Pełno tu pełności

To jest jak sen

Po którym rano nerwowo

Odrywam rzesę od rzesy

I dalej

Z uporem

Wypatruję prawdziwej gwiazdy nadziei

Barbara Pelczar

Świąteczne nostalgie

Chciałoby się na dzień dobry
Całorocznych świątecznych podsumowań
Powiedzieć do widzenia marność
Podnieść nieco wyżej głowę
W stronę błękitu
I jak co wiosny szlachetny dąb
Uczyć się smakować bycia
Z zimnego serca zdmuchnąć szron
Niczym płatki śniegu zaplątane przypadkowo we włosy
Wyciągnąć rękę do splekanej niespokojnością duszy
Wypuścić zielone listki nadziei
Tańczące wśród mgieł po cichu o poranku
Chciałoby się na nowo dotknąć promyk letniego słońca
Który gasnąc leniwie w zachodzie słońca
Przesuwa niezbyt chętnie ku jesieni
Kartę Księgi o mądrości życia
Chciałoby się i w te święta przystanąć
Z dumą dotknąć dziadkowej bombki
Nieśmiało zerkającej zza świerkowej gałązki
Tej w kształcie żołędzia
Mając świadomość że trzyma się w ręku
Sto lat przeszłości
I sto lat przyszłości
A marność
Nie miałyby już nam nic do powiedzenia